

Bent Nathansens beretning om flugten

Bent Nathansen er barn af en kristen mor og en jødisk far. Han blev selv kristen døbt, men tænkte som barn aldrig over, at faderens jødiske afstamning skulle kunne give problemer.

Men det gjorde den i 1943. Den 2. oktober kom tyskerne til hjemmet i Ordrup nord for København. Husassistenten åbnede døren, men sagde at hun ikke vidste, hvor familien var henne.

De var nemlig kort for inden søgt til nogle bekendte, hvor de kunne skjule sig. Nyheden om tyskernes aktion mod de danske jøder, havde Bent Nathansen fået gennem Mosaik Trossamfund.

Bent Nathansen fortæller, at familien besluttede, at han og faderen skulle flygte, mens mor og to yngre søskende skulle blive i Danmark:

"Via forbindelser i statsadministrationen fik min far oplyst et navn på en fisker, som om aftenen den 3. oktober skulle sejle os til Sverige. Vi blev kørt til Dragør af en taxichauffør, der fik 100 kr. for at trodse spærretiden.

På havnen var der sort af mennesker den aften, men vi kunne ikke finde fiskeren. I stedet kom vi til at overnatte hos en tilfældig mand, vi havde spurgt om vej.

Næste morgen hjalp han os med at komme med en anden båd.

Da vi befandt os i rum sø, blev far afkrævet en klækkelig betaling på 2.000 kr. pr. person. Det havde nok været billigere, hvis vi havde fundet den fisker, som vi havde aftale med", fortæller Bent Nathansen.

Han husker, at faderen i 1924 havde betalt 1.700 kr. for at sejle helt til Argentina – endda på første klasse, og konstaterer, at en almindelig færgebillet i 1943 fra København til Malmö kostede 1,75 kr.

Da hans søskende og hans mor blev sejlet over ugen efter, blev der også opkrævet penge, men han mener også, at der kom mennesker med, som ingen penge havde.

Bent Nathansen husker overfarten:

"I en ende af båden var fire voksne og to spædbørn gemt. I maskinrummet opholdt et yngre ægtepar sig, og under en presenning på dækket sad en midaldrende mand og hans 15-årige søn.

Det tog fire timer at sejle over og jeg blev meget søsyg af at sidde i en lille båd under en presenning, der lugtede af fisk. Men jeg var ikke særlig bange, jeg havde jo min far med.

Da vi nåede Klagshamn i Sverige, skulle vi klatre op på et bolværk, for at komme i land. Deroppe stod en soldat med en maskinpistol. Men han sagde bare: "Välkommen till Sverige."

Familien blev samlet i den lille by Sigtuna udenfor Stockholm. Her lå et kirkeligt-kulturelt center, hvor danske flygtninge blev indkvarteret. Bent kom i lære hos virksomheden Asean i Västerås.

I juni 1945 kunne familien Nathansen vende hjem til Danmark. Han husker, hvordan hans lillebror blev spurgt, om det ikke var godt at være hjemme igen. "Jo, men dom pratar så kunstigt", sagde han. Han havde på halvandet år glemt det danske sprog.

Bent Nathansen oplevede opholdet i Sverige som positivt. "Vi følte os aldrig som flygtninge i Sverige, fordi vi blev så godt behandlet.", siger han.

Bent Nathansen blev interviewet i Berlingske Tidende den 1. oktober 2003, i anledning af opsætning af mindestenen for de jødiske flygtninge på Dragør havn.